

Na afloop keek ze Dreos dankbaar aan en ze hoopte dat mocht hij ooit nog een keer in de buurt van Enschede komen dat hij niet zou nalaten om even op bezoek te komen bij haar. Dat was iets wat Dreos wel kon beloven.

HOOFDSTUK 2

De volgende dag werd Dreos, zoals zo vaak wakker voordat de wekker ging. Hij had die op zes uur gezet.

Dreos had een lange rit voor de boeg vandaag in zijn speciale bedrijfswagen, waar James Bond jaloers op zou zijn, gezien de vele snufjes en speciale onderdelen die er waren ingebouwd, terug naar Zwitserland. Naar een plaats nabij Lugano, waar het hoofdkwartier is gevestigd, niet ver van de luchthaven.

Hij trok de gordijnen open en keek verblijd naar de strakblauwe lucht. Hij keek even op zijn telefoon naar de weer-app om te zien of de weersverwachting voor deze dag verder ook veelbelovend was. Dat bleek zo te zijn, een zonnige dag met een heldere blauwe lucht en een temperatuur rond de 22°C. Kortom, een heerlijke dag om een eind te moeten rijden.

Na een verfrissende douche en een goed ontbijt, met een paar heerlijke bakken koffie stapte hij in de auto en reed weg uit de parkeergarage van het hotel richting de snelweg. Rijdend over de Oldenzaalsestraat, zag Dreos dat ook het gerenommeerde Biljartpaleis Stokkers er niet meer was. Ook iets wat zeer jammer is, want daar had Dreos de edele biljartsport dankzij zijn vader leren kennen en waarderen. Een volgende keer, mocht Dreos terugkomen in Enschede even navragen hoe dat nu weer in elkaar zat.

Omdat het een rit was van ongeveer negen uur had Dreos genoeg tijd om over allerlei zaken na te denken. Zoals over die leuke kroeg in Enschede waar hij ooit nog een keer terug hoopte te komen. Over de afgebrokkelde verzorgingsstaat van Nederland, waarin men tegenwoordig

meer deed voor asielzoekers dan voor haar eigen burgers. Over de polarisatie in Europa en de wereld en over wat de volgende opdracht hem zou inhouden. Zijn supervisor had al laten doorschemeren dat het geen alledaagse opdracht was dit keer, dus de nieuwsgierigheid van Dreos was gewekt.

Rijdend over de snelwegen in Duitsland, met zo nu en dan wat oponthoud wegens werkzaamheden aan de weg, dwaalden de gedachten van Dreos steeds weer af. Zo dacht hij terug aan de tijd dat hij met zijn ouders mee moest om op bezoek te gaan bij oma. Die woonde in een verzorgingsstehuis, waar ze naar toe moest verhuizen toen ze na jaren bij zijn ouders te hebben ingewoond niet meer te handhaven was. In dat verzorgingstehuis was ze prima op haar gemak en werd ze uitstekend verzorgd. De onkosten dat dit met zich meebracht werden grotendeels gedekt uit het feit dat ze haar AOW en pensioen moest inleveren ten behoeve van de verzorging. Ze kreeg dan zelf ook elke week wat zakgeld zodat ze eventueel bezoek een kopje koffie of thee kon aanbieden. Prima geregeld zo, Dreos vroeg zich af waarom dit tegenwoordig niet meer kan. Per slot van rekening zijn het wel de ouderen die Nederland mede hebben opgebouwd, tot wat die nu is, en dat is het nou niet bepaald netjes, door ze nu zo te veronachtzamen. De politiek mag zich wel eens achter de oren krabben en zich afvragen waar ze nu eigenlijk mee bezig zijn.

Wat hem gisterenavond in een gesprek aan de bar ook was opgevallen, was het verontrustende feit dat in de medische wereld een vrouwenlichaam nog steeds één op één wordt vergeleken met een mannenlichaam. Terwijl een kind al weet dat er grote verschillen zijn tussen vrouwen en mannen. Mannen kunnen bijvoorbeeld niet zwanger raken om maar eens iets te noemen.